

der og Interesser. Og mit Partis Stilling har fra første Færd af været den, at vi ikke vil gaa med til nogen Form for Byzantinisme overfor Kirken.

Nu blev det ganske vist, som det vil erindres, udtalt af det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup) ved anden Behandling, at Forholdet i Virkeligheden var omvendt. Det var ham — og det er jo hans Tanker, som gaar igen i dette principale Ændringsforslag —, som viste den fulde Hensynsfuldhed overfor Kirken, og det var os fra konservativ Side, der ved vort Forslag gav en Form for Byzantinisme Luft, idet vi gennemtvang en Bestemmelse, som forbød Kvinders Ansættelse i Kirken, selv om der fra kirkelig Side kunde være Lyst til at faa saadanne nye Præster ind. Dette behændige Forvandsningsnummer, som blev givet til bedste den Gang, belyste jeg allerede ved anden Behandling. Men jeg maa dog sige ogsaa nu overfor den Udtalelse, der fremkom fra Forslagsstilleren af det principale Ændringsforslag, at hvis man vil tale om kirkelig Interesse, er den af en noget ejendommelig Art, naar man kan fremsætte et Forslag som dette.

Vort Parti har søgt at stille sig paa det Standpunkt, at Staten bør ikke ved Love gribe ind i Kirkens Forhold, uden at den bygger paa et Samarbejde, som er gaaet i Forvejen, og hvoraf det fremgaar, at der baade er en kirkelig Trang og en kirkelig Samstemning overfor de Fornyetser, som man ønsker at indføre. Vi mener selvfølgelig, at hvis Kirken som Helhed ønskede kvindelige Præster, burde Staten ikke modsætte sig det, og vi vilde ikke paa nogen Maade ved vort Forslag forbyde deres Indførelse, hvis de kan blive indført paa en saadan Maade, at det virkelig er Udtryk for et kirkeligt Ønske. Hvis saadant Forbud var Meningen, saa giver jeg de Medlemmer af Venstre, der støtter dette Forslag, Ret i, at det vilde være en Form for Byzantinisme. Men det principale Forslag viser efter min Mening kun under maskeret Form folkekirkelig Interesse. Gennemføres det, har Staten paa Forhaand afgjort Spørgsmaalet, inden Kirken har vist Trang eller Lyst til denne Fornyetelse. Og derom gælder, hvad jeg begyndte med at sige, at det vil afstedkomme en kirkelig Splittelse, idet det muliggør, at een Menighed ganske i Modstrid med hele den øvrige Kirke kan faa indført denne Fornyetelse, som de kvindelige Præster vilde betyde, og som jo — hvad jeg ved tidligere Lejligheder har fremhævet — vil stille den

lutherske Kirke hos os i en absolut enestaaende Stilling overfor den lutherske Kirke andre Steder. Vi kan derfor ikke kalde dette Udtryk for virkelig folkekirkelig Interesse, selv om Forslaget tilføjer, at Ansættelse kun kan finde Sted, naar en af Landets Biskopper erklærer sig villig til at ordinere. Det er en Form for Independentisme, som vi mener er i Uoverensstemmelse med folkekirkelige Interesser.

Men netop med Hensyn til den ene Biskop, som skal erklære sig villig til at ordinere, forekommer det mig, at der er noget ganske uklart ved dette principale Ændringsforslag. Jeg er ikke klar over, hvordan Forslagsstilleren stiller sig med Hensyn til det Spørgsmaal, som blev belyst i Venstres Udvalgsbetænkning, og som Tinget vil være kendt med, og hvoraf det fremgik som Venstres Mening, at der maatte en Forandring i Ordinationsritualet til, for at der overhovedet kunde blive Tale om, at Kvinder kunde ordineres.

Hvad er nu Ændringsforslagets Mening? Tænkes der paa, at Ministeren, før § 2 kan træde i Kraft, skal have tilvejebragt et ændret Ritual? Er dette Meningen, og vel at mærke, skal dette Ritual være fremkommet paa den Maade, hvorpaa et Ritual i vor Kirke bør fremkomme, nemlig med Biskoppernes Medhjælp, saa betyder det reelt, at altsaa Kirken først maa høres. Men saa ser det ganske vist underligt ud, at man netop fra den Side, hvor man har bebrejdet mig, at jeg stadig fremhæver Biskopperne som dem, det kommer an paa, i Virkeligheden henviser Sagen til Biskoppernes Afgørelse. Det forekommer mig et underligt Standpunkt fra den Side ikke at mene, at naar Kirken skal høres, bør ogsaa Menighederne høres, saa at Afgørelsen ikke skal lægges i Biskoppernes Haand derigennem, at de vedtager et nyt Ritual. Det kunde ogsaa tænkes, at Meningen var, at Ministeren paa egen Haand udstedte et Ritual. Vi ved jo, at Indførelse af et nyt Ritual hos os foregaar ved ministeriel Anordning. Ganske vist er det Skik og Brug, at man hører Biskopperne, men vi ved, hvordan den nuværende Regering stiller sig til dette Spørgsmaal. Særlig Kirkeministeren har jo usminket klart fremsat sin Opfattelse af sin Stilling overfor Biskopperne paa dette Punkt, og vi ved, at han gaar frem paa dobbelt Maade. Han kan derfor enten først forelægge Biskopperne dette nye Ritual, efter at et Ministerraad har vedtaget, hvorledes det skal være, og saa kan de tale ud i Luften. Eller han kan gøre det paa den